

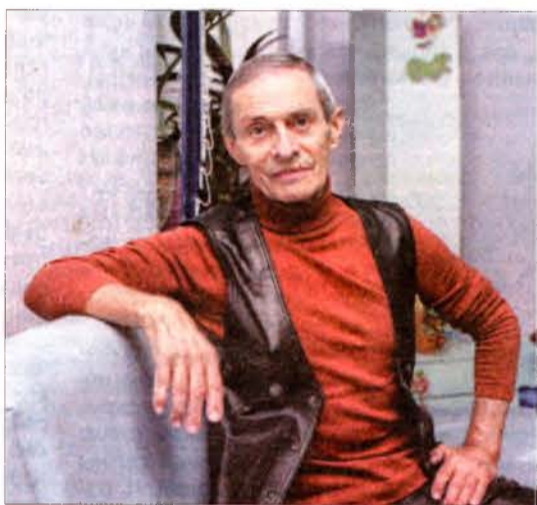
«У НАС ЦЯПЕР ТРЭЦЯЯ МАЛАДОСЦЬ, І ЯНА ВЕЛЬМІ ПРЫГОЖАЯ!»

Саліст эстрады, які здымаўся ў «Вяселлі ў Малінаўцы», вучыць жанчын ва ўзросце 60+ танцам

«Калі б нас 20—30 гадоў таму спыталі: «Ці вы гатовыя вось у такім узросце, як цяперашні, пачаць танцаваць на сцэне?» — мы б толькі за галаву схапіліся! — смяюцца ўдзельніцы танцавальнай групы «Няўрымслівава Клаўдзія». — А цяпер, ужо глыбока на пенсіі, мы адкрылі для сябе новы свет. І адчуваем сябе маладымі! Палепшылася пастава, самаадчуванне... А колькі пазітыў дадалося! Будзем спадзявацца, што ўсякія «альцгеймеры» і «паркінсоны» цяпер не для нас!»

«Нам сказалі, што гурток будзе весці сапраўдны артыст»

— У гэтым цэнтры шмат усялякіх гурткоў (маецца на ўвазе ТЦСАН Кастрэчніцкага раёна сталіцы. — Аўт.), і раптам мы даведваемся, што арганізоўваецца яшчэ адзін — танцавальны, — кажа ўсмешліва, маладая Ніна Папанова (70 гадоў). — Нам сказалі, што яго будзе весці сапраўдны артыст. Усім стала цікава, многія тут жа запісаліся... Але потым большасць адсялася.

«Жок» (назва ансамбля азначае «танец»). Давалося здымацца і ў кіно, у тым ліку ў вядомым і любімым мільёнамі тэлегледачоў «Вяселлі ў Малінаўцы».

— Мы былі ў працяглым канцэртным турне і павінны былі пайсці пасля яго ў адпачынак, — успамінае Вячаслаў Ушакоў. — І тут усяму ансамблю паступае прапанова ад Ленінградскай кінастудыі паўдзельнічаць у здымках новага фільма. Мы, вядома, пагадзіліся. Здымкі праходзілі ў Палтаўскай вобласці, у маленькай вёсачцы Пясы, недалёка ад гарадка Лубны. Вельмі маляўнічыя мясціны! І ўдзельнічалі ў здымках ледзь не ўсе зоркі тагачаснага кінематографа — цэлая пляяда цудоўных акцёраў! Жылі мы як адна вялікая сям'я — тут жа пасябравалі адзін з адным, разам працавалі і адпачывалі ўсе, акрамя хіба што Мікалая Слічэнкі, які іграў Пятра Бесарабца, памочніка Назара Думы. Ён нядаўна ажаніўся і, як толькі выпадаў вольны дзень, ляцеў у Маскву, да маладой жонкі, а ў нашых вячорках і выхадках амаль не ўдзельнічаў. Лета было гарачае, украінскае сяло — вельмі каларытнае, а прысутныя на здымачнай пляцоўцы людзі — яркія, таленавітыя і вясёлыя, бо практычна ўсе — камедыйныя акцёры. Так што атмосфера была незабыўная. Днём здымкі, а як сцямнее — начныя купанні...

Расказваць пра тыя два месяцы здымак мой суразмоўнік можа гадзінамі. І, дарэчы, Вячаслаў Ушакоў удзельнічаў у гэтым фільме не толькі як танцор. Маладая кабылка Ластаўка, якая да гэтага ні разу не была пад сядлом, заслужанага артыста, якому яе далі, тут жа скінула. Той, пакрыўдзіўшыся, адмовіўся здымацца і з'ехаў дадому. «А я сказаў: давайце я на яе сяду! — успамінае наш герой. — Сеў — і яна стала мяне слухацца! Так я пачаў здымацца яшчэ і ў якасці конніка!»

Потым Вячаслаў Ушакоў адслужыў у арміі ў Адэсе, скончыў

у Маскве Інстытут культуры, з'ехаў па размеркаванні ў Калінінград... І ўжо адтуль у 1979 годзе з жонкай і маленькім сынам па запрашэнні кафедры харэаграфіі нашага Інстытута культуры прыехаў у Мінск. Тут і застаўся выкладаць сцэнічны танец у харэаграфічным вучылішчы і Інстытуце культуры.

«У далейшым жонка дазволіла мне вярнуцца на сцэну, таму што мяне вельмі цягнула туды, нават па начах чуў у сне апладысменты», — успамінае ён. Працаваў у адным са сталічных джазавых калектываў, затым у Белдзяржфілармоніі салістам эстрады. Выконваў танцы народаў свету, амаль 20 гадоў выступаў у стэп-дуэце «Джэслаў» з адной са сваіх вучаніц.

Выйшаў на пенсію Вячаслаў Ушакоў у 2004 годзе, але работу не кінуў. Працаваў у ансамблях народнага танца, такіх як «Крыжачок» і іншыя, харэографам і рэ-

жысерам, але ў 68 гадоў па стане здароўя ўсё ж прыйшлося сысці. Праўда, сядзець дома склаўшы рукі і, па словах Вячаслава Клаўдзіевіча, «з дыягназам у галаве», яму здавалася немагчымым. І ён вырашыў чымсьці заняцца.

«Публіка мяне дагэтуль любіць»

У Вячаслава Ушакова, дарэчы, уся сям'я артыстычная. Жонка таксама была танцорка, сын зараз выступае ў Вялікім тэатры оперы і балета. І сам Вячаслаў Клаўдзіевіч не ў стане развітацца са сцэнай.

— На сёння я падрыхтаваў шэраг танцавальных нумароў, якія выконваю, седзячы на крэсле, пачоўкі па стане здароўя не магу танцаваць стоячы, — кажа ён. — Такіх як, напрыклад, «Сумцыгана»: стары цыган ужо не можа танцаваць, але душа ўсё роўна просіць гэтага, і ён адбівае чачот-

выкрыкаў «браву!», на наступны ж дзень падам заяву на звальненне. Мне вельмі патрэбна гэтая ўвага публікі.

«А як жа многія людзі абыходзяцца без любові публікі і, здаецца, надэрна жыць?»

— Яны яе проста не ведаюць, — усміхаецца Вячаслаў Клаўдзіевіч. — А калі чалавек адчуе сцэну і цяпло залы... Гэта настолькі «завязвае», ледзь ці не родніць з гледачамі, і пасля канцэрту ты гатовы з імі абдымацца, адчуваеш гэтыя флюіды, патак любові, які льецца ад цябе да людзей — і ад іх назад да цябе... Таму я не магу сысці проста так. Скажу шчыра: мару памерці на сцэне.

...Зрэшты, гэта ён гатовы адкласці гадоў так на дваццаць. Наперадзе яшчэ шмат планаў, ды і «Няўрымслівава Клаўдзія» мае ў ім вялікую патрэбу. «Калі мы толькі пачыналі, усе былі закамлексаваныя, а цяпер дзякуючы Вячаславу Клаўдзіевічу мы так разняволіліся, знайшлі ў сабе рэзервы, расквітнелі! Як быццам бы ўсё жыццё танца-

валі! — наперабой кажуць удзельніцы калектыву. — І потым, мы адзін аднаму патрэбныя: тэлефануем адна адной, памятаем дні нараджэння кожнай з нас. Разам у тэатры ходзім, у кіно, на экскурсіі па Беларусі ездзім... Самае галоўнае — даём адна адной цяпло. Карацей, у нас цяпер трэцяя маладосць, і яна ў нас прыгожая! Мы ўсе справы кідаем, каб паспець на рэпетыцыю!»

Дарэчы, тут спрабавалі прыцягнуць танцаваць і мужчын, і некаторыя нават прыходзілі паглядзець, але ні адзін не затрымаўся. «Проста яны адразу разумеюць, што не змогуць канкураваць з нашым Вячаславам Клаўдзіевічам!» — жартуюць жанчыны...

Святлана БУСЬКО. Фота Ганны ЗАНКАВІЧ.

«Не мог без сцэны — чуў у сне апладысменты»

Іх кіраўніку Вячаславу Клаўдзіевічу зараз 71. Біяграфія ў яго цікавая, сцэнічны вопыт велізарны. У свой час ён скончыў харэаграфічнае вучылішча ў Кішыневе, пачынаў кар'еру ў дзяржаўным ансамблі народнага танца Малдаўскай ССР

ку, седзячы на лаве. Гэты нумар нядаўна заняў першае месца на адным з конкурсаў. А яшчэ я вырашыў пачаць спяваць. Узяў некалькі ўрокаў у педагога па вакале і ўжо сабраў рэпертуар. Усе песні вясёлыя, завадныя, яны ўздымаюць настрой, тонус, і ў іх можна ўставіць танцавальныя кавалачкі. Літаральна тры дні таму выканаў тры свае песні на канцэрце — гледачы прынялі іх выдатна. Вельмі хачу яшчэ праспяваць «Майскі вальс» Ігара Лучанка.

«Скажыце, чым вас так прываблівае сцэна?»

— Калісьці я сказаў так: буду працаваць столькі, колькі публіка будзе мяне прымаць. Калі я пакіну сцэну не пад апладысменты, без